

УГОДА

між Урядом України та Урядом Федеративної Республіки Німеччина про міжнародне автомобільне сполучення

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 10.06.93 р.

ДАТА НАБУТТЯ ЧИННОСТІ: 05.12.93 р.

Уряд України та Уряд Федеративної Республіки Німеччина, керуючись бажанням регулювати та розвивати пасажирські та вантажні перевезення, домовилися про таке:

Стаття 1

Ця Угода регулює на основі внутрішнього законодавства Договірних Сторін пасажирські та вантажні перевезення в міжнародному автомобільному сполученні між Україною та Федеративною Республікою Німеччина, а також транзитом через території цих країн перевізниками, які на території своєї країни допущені до виконання цих перевезень.

Перевезення пасажирів

Стаття 2

1. Перевезенням пасажирів згідно з цією Угодою є перевезення пасажирів та їх багажу автобусами за особистий рахунок або за рахунок третіх осіб. Це також розповсюджується на порожні пробіги, пов'язані з такими перевезеннями.

2. Автобусами вважаються автомашини, які за своєю конструкцією та оснащенням придатні і призначені для перевезення більше як 9 чоловік, враховуючи водія.

Стаття 3

1. Регулярним сполученням є регулярне перевезення пасажирів по визначеному маршруту слідування за попередньо складеними розкладами руху, тарифами та умовами перевезень, згідно яких пасажири можуть робити посадку та висадку на заздалегідь встановлених пунктах зупинки. Це розповсюджується також на перевезення, що виконуються головним чином в регулярному сполученні.

2. Регулярним сполученням, у відповідності з цією Угодою, незалежно від того, ким визначається виконання перевезень, вважається також регулярне перевезення визначених категорій осіб, за виключенням інших пасажирів, якщо наявні ознаки регулярного сполучення, згідно п. 1 цієї статті. Такі перевезення - особливо доставка працюючих до місця роботи та назад до місця проживання - називаються "Особливими формами регулярного сполучення".

3. Для виконання регулярних перевезень в двосторонньому або транзитному сполученні потрібно мати дозвіл компетентних органів обох Договірних Сторін. Дозволи видаються за взаємним погодженням обох Сторін з діючим законодавством відповідної Договірної Сторони. Дозвіл може видаватися на строк до п'яти років.

4. Змінення маршруту слідування, пунктів зупинок, розкладів руху, тарифів та умов перевезень потребують попереднього погодження з компетентними органами обох Договірних Сторін. Це відноситься також до припинення руху.

5. Заявки на відкриття регулярного сполучення, а також заявки згідно з п. 4, повинні направлятися до компетентного органу тієї Договірної Сторони, на території якої знаходиться перевізник. Заявки разом з рішенням Міністерства транспорту відповідної Договірної Сторони повинні надсилатися Міністерству транспорту іншої Договірної Сторони.

6. Заявки, передбачені в п. п. 4 і 5 цієї статті, повинні містити наступні дані:

- 1) прізвище та ім'я (або найменування фірми), а також повну адресу перевізника;
- 2) вид сполучення;
- 3) заявлений строк дії дозволу;
- 4) період експлуатації та кількість поїздок (наприклад, за добу, тиждень);
- 5) розклад руху;
- 6) маршрут слідування (пункти зупинок для посадки і висадки пасажирів, інші пункти зупинок, пункти перетинання кордону);
- 7) протяжність лінії в км: туди/звідти;
- 8) довжина ділянки пробігу за один день;
- 9) тривалість роботи за кермом та відпочинку водія;
- 10) кількість місць для сидіння у автобусах, які перебувають в експлуатації;
- 11) вартість та умови перевезень (тарифи).

Стаття 4

1. Маятниковим сполученням вважається таке сполучення, при якому попередньо угрупованні пасажирів перевозяться декількома рейсами туди і в зворотному напрямі із одного й того ж регіону відправлення в один і той же регіон призначення. Ці групи, що складаються з пасажирів, які виконали поїздку туди, доставляються до пункту відправлення одним із наступних рейсів.

Під регіоном відправлення і регіоном призначення потрібно розуміти пункт початку поїздки та пункт призначення, а також пункти, що розташовані в радіусі 50 км. Разом з виконанням перевезення до вартості перевезень повинно бути зараховано розташування груп пасажирів з харчуванням або без нього в пункті призначення та в разі необхідності під час поїздки.

Перший рейс у зворотному напрямі та останній рейс туди у ряду маятникових рейсів повинні бути порожніми.

2. Сполучення вважається маятниковим також і у випадках, якщо пасажирів, на відміну від п. 1 цієї статті, виконують зворотну поїздку в складі іншої групи з дозволу однієї із Договірних Сторін.

3. В кожному окремому випадку на виконання перевезень в маятниковому сполученні потрібно одержати дозвіл компетентного органу іншої Договірної Сторони. Заявку на одержання дозволу необхідно направляти безпосередньо до компетентного органу другої Договірної Сторони за 60 діб до відкриття сполучення.

4. Разом з даними, наведеними у п. 6 статті 3, заявки на одержання дозволу на маятникове сполучення згідно з п. 3 цієї статті, повинні містити дати виконання рейсів, кількість рейсів та дані про пункти та готелі або інші об'єкти, в яких пасажирів мають бути розташовані, а також про тривалість перебування.

5. Принципи процедури видачі дозволів на виконання маятникових перевезень, бланки дозволів і компетентні органи погоджуються Змішаною Комісією, створеною згідно з статтею 13.

6. При виконанні маятникових перевезень, згідно з п. 1 цієї статті, перевізник повинен мати при собі список пасажирів, на який при в'їзді на територію іншої країни повинен бути поставлений штамп її прикордонних органів.

Стаття 5

1. Нерегулярним вважається сполучення, яке не є регулярним, згідно статті 3 п. п. 1 і 2, і не є маятниковим, згідно статті 4 п. 1.

2. На нерегулярні перевезення в двосторонньому або транзитному сполученні не потрібно дозволів, якщо мова йде:

а) про рейси, що виконуються автотранспортним засобом, який перевозить одну й ту ж групу пасажирів на протязі всього маршруту слідування з її доставкою в початковий пункт відправлення (рейси з закритими дверима);

б) про сполучення, при якому перевезення туди виконуються з пасажирами, а звідти - порожнім автобусом;

в) про прибуття порожнього транспортного засобу з метою посадки та зворотного перевезення до початкового пункту відправлення групи пасажирів, яка раніше була доставлена тим же перевізником у сполученні, передбаченому п. "б" цієї статті.

3. При нерегулярних перевезеннях забороняється виконувати посадку та висадку пасажирів, за виключенням випадків, коли компетентний орган відповідної Договірної Сторони дає на це дозвіл.

4. На нерегулярні перевезення, не передбачені п. 2 цієї статті, в кожному випадку потрібно одержати дозвіл компетентного органу другої Договірної Сторони. Заявку на видачу дозволу потрібно направляти безпосередньо компетентному органу другої Договірної Сторони, не менше, ніж за чотири тижні до виконання перевезень.

5. Заявки, передбачені п. 4 цієї статті, повинні містити такі дані:

- 1) прізвище та ім'я (найменування фірми) перевізника та його повну адресу, а також, о разі необхідності, найменування турорганізатора, який подав заявку на перевезення;
 - 2) країна, в якій формується група пасажирів;
 - 3) пункти відправлення та призначення;
 - 4) маршрут слідування із зазначенням пункту перетину кордону;
 - 5) дати перевезень туди і звідти;
 - 6) тривалість перебування за кермом та відпочинку водія;
 - 7) номерні знаки та кількість місць для сидіння в автобусі.
6. Контрольні документи для нерегулярних перевезень, на які не потрібні дозволи згідно п. 2 цієї статті, погоджуються в Змішаній Комісії, створеній згідно статті 13.

Стаття 6

Дозволами, що видаються, згідно з п. 3 статті 3, п. 3 статті 4, п. п. 3 і 4 статті 5, має право користуватися тільки перевізник, якому вони були видані.

Передача їх іншому перевізнику не дозволяється. В разі нерегулярного перевезення використання дозволів для інших автотранспортних засобів, крім вказаних у дозволі, забороняється.

Вантажні перевезення

Стаття 7

Для виконання вантажних перевезень між Договірною Стороною, де зареєстрований транспортний засіб та другою Договірною Стороною (двосторонні перевезення), а також для транзитних перевезень через територію Другої Договірної Сторони, перевізник повинен мати дозвіл компетентного органу цієї Договірної Сторони.

Стаття 8

1. Дозвіл видається перевізнику. Він дійсний виключно для нього та не підлягає передачі іншому.
2. Дозвіл необхідно мати на кожний вантажний автомобіль та кожний тягач. Одночасно він дійсний на буксирний причеп або напівпричеп, незалежно від місця його реєстрації.
3. В двосторонньому та транзитному сполученні один дозвіл дійсний для будь-якої кількості рейсів за вказаний в ньому період (тимчасовий дозвіл) або на один чи певну кількість рейсів туди і звідти за період, вказаний в дозволі (рейсовий дозвіл).
4. Перевезення між другою Договірною Стороною та третьою країною допускається тільки у випадку, коли вони виконуються звичайним маршрутом по території тієї Договірної Сторони, де зареєстровано транспортний засіб.

5. Дозвіл не дає права на виконання перевезень між двома пунктами, які розташовані на території другої Договірної Сторони.

6. Для вантажних перевезень, які передбачені цією Угодою, необхідні перевізні документи, форма яких повинна відповідати міжнародному зразку.

Стаття 9

1. Дозволи не потрібні на виконання перевезень:

1) предметів або матеріалів, які призначені виключно для реклами або навчання (наприклад, вантажі для ярмарків або виставок);

2) обладнання та приладдя до або з місця проведення театральних, музичних, спортивних, кіно- і циркових вистав, а також до та із місця проведення радіопередач, кінозйомок або телепередач;

3) пошкоджених автотранспортних засобів (їх повернення);

4) тіл померлих;

5) вантажів автотранспортними засобами, допустима загальна вага яких, включаючи загальну вагу причепів, не перевищує 6 тонн, або допустиме корисне навантаження яких, включаючи корисне навантаження причепів, не перевищує 3,5 тонн;

6) медикаментів, медичних інструментів та обладнання, а також інших вантажів, призначених для надання допомоги у надзвичайних випадках (зокрема при стихійних лихах);

7) вантажів при переселенні (домашні речі);

8) тварин.

2. Змішана Комісія, яка утворена згідно статті 13, може доповнювати перелік перевезень, що не потребують дозволів.

Стаття 10

1. Дозволи, які необхідні перевізникам України, видаються Міністерством транспорту України або його уповноваженим органом після отримання дозволів від Федерального Міністерства транспорту Німеччини.

2. Дозволи, які необхідні перевізникам Федеративної Республіки Німеччина, видаються Федеральним Міністерством транспорту Республіки Німеччина або його уповноваженим органом після отримання дозволів від Міністерства транспорту України.

Стаття 11

1. Змішана Комісія, яка утворена згідно статті 13 цієї Угоди, буде погоджувати необхідну кількість дозволів для кожної із Договірних Сторін, що надаються щорічно кожною Стороною, враховуючи при цьому зовнішню торгівлю та транзитне сполучення. В разі необхідності погоджена кількість дозволів може бути змінена.

2. Зміст та форма дозволу буде погоджуватися Змішаною Комісією.

Загальні положення

Стаття 12

Дозволи, контрольні документи та інші необхідні документи водій повинен мати при собі при всіх поїздках, та повинен пред'являти їх на вимогу представників компетентних органів контролю для перевірки і вручати для перевірки.

Стаття 13

Представники Договірних Сторін утворюють Змішану Комісію, яка скликається на прохання однієї з Договірних Сторін для забезпечення належного виконання цієї Угоди і для погодження необхідних заходів по виконанню Угоди (а саме: згідно з п. 5 статті 4, п. 6 статті 5, п. 2 статті 9 та п. п. 1 і 2 статті 11). В разі необхідності Змішана Комісія при участі інших компетентних інстанцій розробляє пропозиції по приведенню цієї Угоди у відповідність з розвитком перевезень, а також з правовими нормами, що змінюються.

Стаття 14

Договірні Сторони будуть інформувати одна одну про компетентні органи, які передбачені статтями 3, 4, 5, 10, 15 цієї Угоди.

Стаття 15

1. Перевізники кожної із Договірних Сторін зобов'язані додержуватися діючих на території другої Договірної Сторони правил, що відносяться до руху та автотранспортних засобів, а також діючих на даний момент митних приписів.

2. У випадках серйозних або повторних порушень перевізниками однієї із Договірних Сторін або їх водіями правил, діючих на території другої Договірної Сторони або положень з цієї Угоди, компетентні органи тієї Договірної Сторони, на території якої зареєстровано автотранспортний засіб, на прохання компетентних органів Договірної Сторони, на території якої здійснено порушення, будуть вживати один із таких заходів:

а) звертання на адресу відповідального за порушення перевізника з проханням про дотримання ним діючих приписів (попередження);

б) тимчасове усунення від виконання перевезень;

в) припинення видачі дозволів відповідальному за порушення перевізнику або вилучення вже виданого дозволу на строк, на який компетентні органи другої Договірної Сторони усунули перевізника від виконання перевезень.

3. Захід згідно підпункту "б" може вживатися безпосередньо компетентними органами тієї із Договірних Сторін, на території якої мало місце порушення.

4. Компетентні органи обох Договірних Сторін будуть інформувати один одного про вжиті згідно зі своїм внутрішнім законодавством заходи до перевізників, які допустили порушення.

Стаття 16

Передача даних щодо окремих осіб згідно з цією Угодою здійснюється у відповідності з національним законодавством кожного партнера цієї Угоди та підлягає урегулюванню згідно з додатком до цієї Угоди.

Стаття 17

Ця Угода не торкається прав та обов'язків Договірних Сторін, що впливають із укладених ними міжнародних угод, а також зобов'язань Федеративної Республіки Німеччина, що впливають із її членства у Європейському Співтоваристві.

Стаття 18

1. Ця Угода набуває чинності через місяць після того, як Договірні Сторони обміняються нотами про виконання внутрішньодержавних умов, необхідних для набуття Угодою чинності. Датою набуття чинності Угоди вважається дата надходження останньої ноти.

2. Ця Угода дійсна до тих пір, поки одна із Договірних Сторін не повідомить письмово про своє бажання припинити її дію. В цьому випадку Угода припиняє свою дію через шість місяців після одержання другою Договірною Стороною повідомлення про її скасування.

ВЧИНЕНО в м. Києві 10 червня 1993 року в двох примірниках, кожний українською та німецькою мовою, при цьому обидва тексти мають однакову силу.

За Уряд України

(підпис)

**За Уряд Федеративної
Республіки Німеччина**

(підпис)

Додаток до статті 16 Угоди

В тих випадках, коли згідно з Угодою передаються дані щодо окремих осіб, при подальшому використанні потрібно брати до уваги наступні обмеження:

1. Використання даних одержувачем допускається тільки з вказаною метою і на умовах, які передбачені Стороною, що їх передає.
2. Одержувач інформує відомство-передавача за його проханням про застосування даних, що передані, та про результати, які досягнуті за рахунок цього.
3. Дані, що торкаються окремих осіб, можуть бути передані виключно компетентним відомствам, а також органам прокуратури та судів, якщо це потрібно для судового

розгляду. Наступна передача третім відомствам може здійснюватись тільки при наявності попередньої домовленості з відомством-передавачем.

4. Відомство-передавач зобов'язане слідкувати за достовірністю даних, що передаються, за їх необхідністю, а також за їх відповідністю меті, яка мала на увазі при передачі. При цьому повинні бути ураховані заборони на передачу даних, які передбачені відповідним національним законодавством. У випадку виявлення недостовірності даних, а також даних, які не підлягають передачі, слід негайно оповістити одержувача, який зобов'язаний внести необхідні поправки або знищити дані.

5. На запит особи, якої торкається інформація, повинна бути видана довідка про існуючу інформацію відносно її особи та про передбачену мету її застосування. У випадках, коли виявлено, що суспільна зацікавленість про невідачу даних більш вагома в порівнянні з зацікавленістю особи, якої торкається інформація, зобов'язання в наданні довідки не діють. Право на надання довідки загалом визначається національним законодавством Договірної Сторони.

6. Відомство - передавач даних вказує при їх передачі на необхідність слідкування за строками погашення даних, які установлені на основі діючого законодавства. Незалежно від цих строків дані, що передані про окрему особу, погашаються після відміни потреби в них.

7. Відомства, яким Договірні Сторони доручили виконувати цю Угоду, зобов'язані складати акт про передачу та отримання даних, що торкаються окремих осіб та ефективно захищати дані, що передаються, від недозволеного доступу, недозволених змін та недозволеного розголошення.
